

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Fragmenter

Citation: Wessel, Johan Herman: "Fragmenter", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 168. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid83559/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

ALLE TINGS CIRKELGANG.

Alting i en Cirkel gaer:
 Dyder, Følelser og Laster;
 Des, søn altid fremad haster,
 Og betide ei stille staaer,
 Haster, uden det at vide,
 Til den Grad af Cirkelen,
 Hvor før ei at komme han
 Han indhilde sig at stride.

Kronen selv for alle Dyder,
 Gudsfrugt, Frankrig overdrev,
 Saa tre største Dyd den blev
 Størst iblandt de største Lyder;
 Frankrig troer at tjene Gud
 Ved at slagte Legioner,
 Troer at følge Kirstens Bud,
 Naar det Hæveds Ønske kroner.

FRAGMENTER.

I.

Om en Jødepige.

Jeg synger, som jeg kan, om en ebraisk Skønhed,
 Hvis Øines muntre Glans og Ungdoms ferske Grønhed,
 Hvis purpurøde Mund og Kind, Kuler de Lax,
 Har de Ulykker voldt, som jeg skal sige strax.
 Dog ikke just saa strax; thi Læseren tillader,
 Jeg faldt først paa Knæ for alle Skialdes Fader.
 Jeg veed vel, mellem os, det ikke nyter stort;
 Men jeg dog glære maas, hvad Folk for mig har gjort.

Du, alle Skialdes Gud, og Vittighedens Dummer,
 Som kaldes paa saa tit, og som saa sielden kommer,
 Indbæls du selv min Sang, ifald du haver Tid,
 Og om du ingen har, saa send en Muse hid.
 Men send mig ikke een af disse Gudstøtter,
 Som strax paa Pirde stæer, naar en Josias fløiter;

Men fremfor alle Ting (jeg taler til en Ven,
 For Guds Skyld, seer Paarl ei mine Ord igien)
 For alting send mig ei den smagløse Luder,
 Som indgav Langebek sit Juleaftens Sludder. — — —

II.

Jeg synger om en Mand, saa er den gamle Tone;
 Hvad, om man sang engang for Laier om en Kone?
 En Kone synes mig, maac ogsaa vel gaar an;
 Siig, Læser! hvad du vil, en Kone eller Mand?
 En Kone, siger du; velan! det er en Kone,
 Som jeg for Rimets Skyld vil kalde Abelone.

Jeg synger om en Kone. — Hemistichen faldt,
 Som synes Læseren,*) en Smule splittergalt;
 Men troe, jeg hende nok herefor saa skal vende,
 At hun mig ikke meer skal Hemistichen skiamle.

III.

VAAREN.

Faa: hele Jordenes Kraeds indraaber Vaarens Prægt.
 Bedrøveligt Berøis paa hvad saa tit er sagt:
 At Snaagen ber til Lands (jeg mener paa vor Klode),
 Om ei den værste, er i Sandhed ei den gode.
 Hald mig undes Lov, saa er det min Propos,**)
 At vise, Vaarer ei fortæner Verdens Roes.
 Kun Christen-Kierlighed mig, ander ei, indblæste
 Den Lyst, at hævle lidt paa Snaagen hos min Næste.
 (Til Snaagens Poltur, jeg troer, man bruger Pål;
 Men hævle, synes mig, faldt bedre i min Ståll.)
 Jeg sielden noget troer, som troes af for mange;
 Dog herte jeg saa tit evindelige Sange
 Om Maji-Dagens Lyst, at jeg det Indkald fik,
 Engang til Flom-Bælg at gaar — og seer! jeg gik.
 Jeg havde Øste-port lagt nogle Stridt tilbage,
 Og staaudsede, for ret ind i mit Bryst at drage
 Den Balsom, som saa tit er lillig siungen om,
 Og heerykt raaber jeg: Du Duft af Blomster, kom!
 Du Zephyr, bring mig den paa silkebløde Vinger!
 Da Æolus med Part mig i mit Ansigt springer,

*) Som synes Læseren, som det synes Læseren (Norsk).

***) Saa er det min Propos, m: Forsæt, min Opgeve.

Vred, for jeg hilæde hans Fødder Zephyr mildt,
 Og puster Stev, hvis Lugt fra Balsom let var skilt.
 Min Skæde lærte mig, at Vestenvinden blæser
 Ei altid lige mildt paa Digter og paa Læser.
 Men, skjønt jeg lidet godt hos Flora tørde spæse
 Af Maader, som hun strax bed mig velkomne paa,
 Min Fromhed gav mig Mod, trods Stormen trem at trænge,
 I Haab, at, naar jeg gik opmærksom, laugt og længe,
 En Art af Skioahed mig vel tungang forekom,
 Som over Næstens Smag fornikede min Dom.
 I dette fromme Laab afkorrede jeg Staven,
 Ved hvilket nyligen mig Synet var berøvet,
 Og saac den groene Mark — den var — ja! Herte Gud!
 Man veed, hvordan en Mark, naar den er grøn, seer ud.
 Den meest nysgjerrige, hvor Lidt han end har Stunder,
 Sig dog i Tide kan see mægt paa det Vidunder;
 Sligt Syn mit Øie kun en stot Bestatning gav
 For Støvet, som endnu det folte Svien af.
 Dog tyst! jeg synes nu den muntre Lærke høre,
 Hvad Øiet tahte før, det vinder nu mit Øre.
 Men hvad! jeg hører jo blot Klang, og intet meer,
 Som naar man regeløs slaar paa et stemt Klaveer.
 Omsonst Keer, Naar og Svæn, som brote, bræge, grynte,
 Med Accompagnement den smukke Sang vil pænte.
 Den første Stemme er de andre Stemmer værd;
 Men for Musikeus Skyld jeg svaar ei længer hær.

Endnu var Næstens Smag et Skin af Bifald værdig;
 Endnu til nyt Forsøg min Fromhed fandtes færdig. —